

אלוֹל

ושנה הכל חור לקדומו כמו שהיא בברית העולם עם כל עניין הדורמיטא והנסירה. ומכואר עפ"ז מה שכ' הרמב"ם (הלוות תשובה פ"ג), בשם ששוקלין עוננותיו של אדם בשעת מיתתו כמ"כ שוקלין בכל שנה, וכלאורה מיותר הדמיון בשם ששוקלין בשעת מיתתו וכו', ולא היה צ"ל אלא ששוקלין עוננותיו בכל שנה, אלא קמ"ל דכמו בעת מיתתו שכבר נגמר עת יעדו ותפקדו בעולמו, מעין המשקל הזה והוא בכל שנה, שהוא יחידה בפני עצמה, והשנה הקורמת כבר נגמרה, ומהחילה מציאות חדשה עט-תקדים חזים.

ומורמו העניין בפסק שופטים ושותרים תון
לך בכל שעריך וגוי, יש שערים שונים, כל יום
מהחי האדם הוא בח' שער המתיחם ליוםו, וכל
ראש חדש הוא בח' שער, ויש עוד השער הגדול
בר'ה השער של כל השנה. עניין שער הינו מקום
התבוננות لأن הוא נכנס ולשם מה נכנס. וזה התפקיד
בר'ה שהוא זמן לחשוב חשבונו של עולם, אשר
ח ח |שבונו הוה בעיקרו איננו על העבר כי אם על
העתיד, איך יכנס בזה השער. וע"ד דאיתא בתולדות
יעקב יוסף (פר' תצא) בפי מאחוז'ל ג' ספרים נפתחים
בר'ה, צדיקים גמורים נכתבים ונחתמים לאלאר
לחכים טובים, רשעים גמורים וכו', דהיינו שנפתחין
הספרים לפניו כל אדם שיכתוב עצמו בעתידיו, שאם
מקבל עליו מועטה להיות צדיק נכתב בוגנו לעתיד
בין צדיקים גמורים, ואם ח'ו להיפך שוחש להיות
carsusים גמורים שרוצה למלא תאوتיו וכו' הריוו
נכתב בספרן של רשעים רח"ל. וע"ז נאמר שופטים
ושותרים תון לך בכל שעריך, להעמיד את האדם
על יעדו ותפקידו.

וענין ההתחדשות שצוריך בכל שנה יש לאבר ע"ד העבודה. דכמו במלחמה חווינן שגמ אם יש למחנה אחד הרבה נשק אך הוא נשק מיוון, ולמחנה השני שיש סוג נשק יותר מתווכם ויתר הדיש, א"כ

שבועלים, אשר מה רבו האנשים המנסים לעלול
לרשותם פיסגתן, אך מחתמת הסופות וטערות השלגים
אין בהם די כוח להזיז מעמד וחוורום על עקבותיהם,
וירק ייחידי סגולה גבורי כח מסוגלים להתגבר על
הסבל הגופני בתנאים הקשיים מטור חירוף נפש
בפועל, והם הוויכים לשם גבורה והתלהת עולם. והנה
כפי שהשיג מדרגה וו נדרשים מן האדים בעיקר ב'
תנאים. א' החלטה חדשה מה שיתיה הוא
יתגבר ויעלה, עד כי מוכן אפילו להקריב את גופה
למען המטרה הזאת. ב' וודאות ואמונה חזקה כי
בסופו של דבר אם יתגבר ויתאמץ יהוה הנצחון הופיע
לצדך, כי הוא בהישג ידו ודאי. אך כל זמן שבלבו
פנימה מפקף אם יש לו סיכוי להצלחה לא יוכל
להתגבר על הגוף והחומר.

שנה יש התאחדות כללית בכל הבריות כמו בראשית ברא, וע"כ אנו צריכים למלך חדש את הבריאת ית"ש על עולמו של השנה החדשה. וע"כ מידי כהתרחש עלייו השנה אנו מכיראים לה' הארץ ומולואה תבל ויושבי בה וכו', ואח"כ מכיראים מי יעלה בחר' ה' ומוי קום במוקם קדשו נקי כפים וכבר לבב וגנו', ושוב ואמרים שאו שעריהם רואים ונשאוفتحי עולם ובאה מלך הקבוד וגנו'. הפירוש של הכרזות זאת, כי לה' הארץ ומולואה גנו' וגם בכל הארץויות והחוומיות של הבריאה יש אלקתו ית', וכן נפרד ממנה, כי אין עוד מלבדו ממש. אכן הבעה הניצבת בפנינו בני אנוש היא מי יעלה בחר' ה'. האדים המגושים והקורן מתומר העב, איך יעלה והוא תורומם להר' ה', איך יתקrab ויתדבק אליו ית"ש עד שיוכל להמלך אותו על כל אבר ואבר דיליה. ומדמה אותו להרמ"ה לאיש העולה בחר' גבורה מן הורמים הגבויים והנה איתא בתורת אבות (ענין אלול), שעיקר העכודה בר' ה' הוא לאמלוכי לקוב"ה על כל אבר ואבר דיליה, אבל כל שאר עניין התקונים והתשובה זומגנו' עוד קורט בחודש אלול. חווינן מהא וכל ענייני התשובה וחשבון הנפש והתיקונים מהה רק הכהנה להכללת של הימים הקדושים, היינו לאמלוכי קוב"ה, שהוזנו עיקר העכודה בראש השנה, ע"ז שפירוש הרס"ג באחד מטעמי התקימות שהם בעין הכרות המלוכה והוחדשת בר' ה'. והוא ע"פ המבור שבעל

ארכיעים ימי התשובה מר"ח אלול ועד יוכ'כ'פ הם ימי התהדרות לאודם מישראל, וכל זמן שיש בו התהדרות בעולם פועל גם על התהדרות בנפש, וכך המן הוה מוכשר ומסוגל להתadrש כבריה חדשה, עם נ"ג' חדשנה, ולהתעדלות מעל הטבעות העיננס של ימי התשובה, שניגנו כדי לצאת מ"ט שעריו וומריות שהאדם שקוע בהם כ"ב, עד שאפ"ל הרוחניות שלו היא תחת השפעה חומרית. תפקיד השעה הוא להתadrש לתחים ורוחניים. וו' עיקר בקשנו (ותהילים נא) לך טהור בראש לאלקים ורוח נכון חדש בקרבי, לב חדש, ורוח חדשה. לא תקונים וטלאים על היישן אנו מבקשים, אלא התהדרות גמורה, אשר יחדש علينا הש"ת לטובה. צויצא בזה הוא עניין שאור זמני תשובה הנוכרים בספר'ק, היינו בכל ים בעבר, ביום שיש בפניה דמעלי דשבטה, ובערוב ראש חדש שהוא ים כפור קפן. העתים האלה הם ומני התהדרות, התהדרות, היום, כמ"ש החדש בטובו בכל ים תמיד מעשה בראשית, **ו** התהדרות הכריה בש"ק, והתהדרות הלבנה בער"י, שהוא עטרת תפארת לעומס בין העתדים להתadrש כמותה.

והענין מרומו בפסוק (תהילים כא) אשא עיני אל הרים מאין יבא עורי מים מה' וג'ו. ע'פ' דיאתא בכתבי רוכbh'ק זי"ע לפרש אשא עיני אל ההרים, שראה את הפגמים העומדים בפנוי כהרים ונבהל איך יתקן אותם, וה עצה היא עורי מים ה' וגהה שמים וארכ', ככלומר, מכין שהקב'ה מושע בכל ים מעשה בראשית, הרי גם מי שאינו מסוגל בכחוות עצמו לתakan פגמיו אשר גבשו כהרים, יש ביכולתו להתadrש הכריה חדשה, כשמי החדרים וכארץ החדשיה. והודרים אמרו לא רק בגגע לפגמים מהעבר העומדים נגידו כהרים, אלא גם ביחס לכלהות התשובה שלו בעtid. המהדות של האדם נקראות ג'כ' בשם הרמים, כאשרא עיני אל זמירות של', ואני רואה דרך איך להתרומות אל הקב'ה ולהתדרק במדותיו ית"ש בעת שיש לי מדות כ'ב רעות, ואגני נבר ותוהה מאין יבוא עורי, התשובה לך היא עורי מים ה' עשה שמים וארכ', דכמ' שיש עכשו התהדרות שמים וארכ' כמ' בכוחו להתadrש מדות ותוכנת הנפש חדשה.

ל לבא בעי, שהלב יהיה לב יהודי לאבותו יראתו ודבקתו ית', ורק או יכול לאמלוכי לקוב'ה על כל אבר ואבר דילתי.

ואם יחשוב חשובנו של עולם ע'פ' האמור ביסודי התורה והמצוות, מה נורא הוא החשבון, שוגם שוקד על התורה ומדرك במצוות בכל מני חומרות, הרי אם אומנותו אינה שלמה וטהורה, ואבותנו ית' יראתו ודבקתו בה' אין כראוי, או שמדוותינו אינן טהורות אינו רוחם ואינו חנון וכו', **ו** הרי אין לו כל בסיס של יהדות ואנה הוא בא, והרי הוא כמו שיש לו אברים שלמים וחוקים אך יש לו מום לבבו וככל רגע חייז בסכנה. אם איןו עוסקים במצוות אלו, בחשבו כי רק מצות מעשית עליון לקיים, הרי חסר לו כל יסוד התורה והמצוות, ואם ימליך קוב'ה על כל אבריו חז' מלבו הרוי העיקר חסר מן הספר. והנה כבר ביארנו דשלימות היהדות תליא באמלוכי קוב'ה על כל אבר ואבר דיליה, והתחילה מרים ומנסה את עיר הראש, ואת פתוח עולם מהה פתיחי הלב ההרגשים והתשוקות, וע'י שטוהר דעתינו והרגשו וככה שיבוא מלך הכבוד בתוך אבריו, בבח'י כל עצמותי תאמRNAה ה' מי כמור, והוא קבלת מלכות שמים שלמה, שמלייך קוב'ה על מוחו לבו ואבריו.

זה שאמור ה'כ' שאו שעדים ראשיכם וג'ו, כדייאתא בדברי שמואל, שאו שערים ריאשיכם ר'הנשאו פ'ח'י עולם ר'ת שופר. ע'י השופר בר'ה ר'הנשאו ר'הנשאו ר'ת שופר. והנה כבודה בר'ה מרים ומנסה את עיר הראש, ואת פתוח עולם מהה פתיחי הלב ההרגשים והתשוקות, וע'י שטוהר דעתינו והרגשו וככה שיבוא מלך הכבוד בתוך אבריו, בבח'י כל עצמותי תאמRNAה ה' מי כמור, והוא קדוש שוכן בקרבו ומלוא כל הארץ כבונו.

זה שאמור ה'כ' שאו שעדים ראשיכם וג'ו, כדייאתא בדברי שמואל, שאו שערים ריאשיכם ר'הנשאו ר'הנשאו ר'ת שופר. והנה כבודה בר'ה מרים ומנסה את עיר הראש, ואת פתוח עולם מהה פתיחי הלב ההרגשים והתשוקות, וע'י שטוהר דעתינו והרגשו וככה שיבוא מלך הכבוד בתוך אבריו, בבח'י כל עצמותי תאמRNAה ה' מי כמור, והוא קבלת מלכות שמים שלמה, שמלייך קוב'ה על מוחו לבו ואבריו.

זה שאמור ה'כ' שאו שעדים ראשיכם וג'ו, כדייאתא אבר ח', הלא היא תכלית כל התורה יהוד' באותו אבר ח', הלא באהר שאל'ת' ה' המצוות והמצוות שעל ידם האיש מישראל מגיע לשילימות ביהדות. ולצורך זה ניתנו לישראל תר'ג' המצוות שענן לאין, ונגד ר'ה נגידים ושם' ה' גדים, שע'י כל מצוה מטהר אבר אחד השיך לו המצוה, ואו הוא היהודי מושלם שלא נותר בו אף אבר שאינו יש יהוד' באבר זה. דרכו ב謄ון הגופני, אם יש באדם אבר אחר רקוב הסכנה היא לכל הגוף, שהרבנן ח' לו לא יתפשט בכלו, כמ'כ' ב謄ון הרוחני. היהדות דורשת שלימות מראשו ועד כף רגלי. והקבועות בURITY בענן וה מה המצוות הראשונות ע'פ' הסדר שמגאנן הרמב'ם בספר המצוות, אלו המצוות התלויות בכל שאיןן אבן רצון ד' הרברים האלהם המרמבה של עשיית רצון אביך שבשמי'ו, וגם אם האודם מקיים תורה וממצוות אך איןו עז כנמר ווקל בקשר וכו' הרי איןו עשה רצון אביך שבשמי'ו בתקנית והשילות. רק כישש בו כל הסגולות האלו ביהודה, עות' וקדושה, גבורה דקושחה וכו', הר'ז' דבר מושלם. כי הענינים האלה מגביהם את האדם לרמה רוחנית עילאית, ורק או ראיו הוא לאמלוכי לקוב'ה על כל אבר, ועל כל תוכנות נשפה.

ז' יש עוד עניינים, כמו תוכנת הלב היהודי על כל תגבויותיו ורשותיו, כגון שירגש את הולת, ויודיעו לנו כאשר ישמע על אסון ח' שקרה לבבב זו תפלה. אוח'כ' לבבקה בו שהוא הציווי על דבקות בה', ונכלל בו גם מה שאמוריו חז' לדבק בחכם'ם: בתמלידיהם, על ידי' דביבוקת בת' בואו לדביבוקת בה', ואוח'כ' מצות והלכת בדריכיו שהוא הציווי על טהרת המזות, מה הוא חנון ורוחם אף אתה היה חנון ורוחם, ואוח'כ' מצות קידוש ה' שייהי תמיד מוכן למיטור נפשו לה' ויתפרק שם שמים על יונו. כל המצוות האלה הם תובות הלבבות, ודברי הרמב'ם שהעמידן בראש משמעו שיטוד והתורה וממצוות הוא רוחן כל מצוות הלו' המתוות לנו ואיש יהודי. ובספר החינוך כתוב שמצוות הללו הם חיבת תמידי שלא יפסקו מהה כנגד רגע אחד בכל ימי'. ואם תר'ג' מצות מהה כנגד תר'ג' אבריו של איש יהודי, הרי ראשית כל רחמנא

ושראה את מה הפועל בנפעל, ומתרגש מהדר הטבע ג'כ' בغال שראה בכר או ראלקוט, וכן בכל מאורעות החיים רואה והוא את הבורא והמניג המדבר אליו מותך המאורעות. גם בשגשול ותטא רחל', יש לו את המבט היהודי, שמרגש או כי נתרחק עי'ו' מאביו שבשמי'ו דוא קשיא לה' מכלא. כלל'ם דמלתא, התהדרות השנה מטילה התפקיד על איש יהודי לאמלוכי קוב'ה על אבריו, וכן על תוכנותיו, ועל כל מהותו, שעליו להתגיר מחדש עם התהדרות השנה.

שְׁלֹם

ספרים חלקיים הנפתחים לפני היהודי ביום הרין
שיכתובו את עצמו להיכון הוא רוץ להשתיר בسنة
החדשנה, אם תהיה הנגנתו כצדיקים גמורים, או
כבניונין, או ח"ז כרשעים גמורים. והי התפרקיד
של חודש אלול שהוא בח"י שער השנה, לקין שאו
שערימים וראשיכם, לרובם את ההשוגות שלא יהיו כ"כ
בקטנות ובמצצום, שאו שערימים ראשיכם בהשגות
וגבורות באלהותם. שנינו בשער לשונה בתמייה

ועיקר התגברות היצה"ר על יהודיה בענין זה, להקטין אותו ולצמצם השגותיו. וכדייאתא בספה"ק על פסוק זה, שאו שערים ראשיכם וגוי זיבא מלך גלבובו, ש"ע'ז"ר מסתיר מאריש יהודיה את אורה ית' לבלו בא בו מלך הכבוד, וע"ז אמר הכתוב שאו שערים ראשיכם, תרימו את השגותיכם, ואו יכול לבוא בהם מלך הכבוד. וזה עיקר העבורה של חדש אלול, להכשיר עצמו שיוכל לבוא לו מלך הכבוד, שזו השער של השנה החדשה, גולדות אלקוטה.

ובוהו יש לאברם מהה' כ' שובה ישראלי עד ה' אלקן
ע' כי בשלת בעונון. דקשה מה נתנית טעם היה כי
בשלת בעונון לשובה ישראאל, ודמשמעות בשלת היה
היא כאמור, שכ' רך עיל' לה ציריך לשוב. אכן האמת
גדלות הבורא לא היה חוטא כלל, שמי' שמאן את
גדלות הבורא בה' שהיא אין סוף אינו מסוגל לחטא.
ו' והוא שובה ישראאל עד ה' אלקיך כי בשלת בעונון,
шибויה' ירד לעולם הזה כדי להגיע למשחו של השגה
בגדלות הבורא, ולבסוף תמרות זאת שקווע ומובלבל
כ' בשטויתו והבלוי, והר' ז' בכת' כי בשלת בעונון,
שהכל בגדיר שוגג, אפילו החטאים החמורים ביותר
шибויה' עשה במזיד הר' ז' רק משומ שאינו מבן
את כבוד הקב'ה. וע' הדסיפור מההר' ק' רב' אלימלך
ז' ע', שבאליו בעל תשובה אחד שעסוק בסיגנופין
ותעניות ונחלש לגמרי. ההורה לו הר' א' להגini אח'ו
הדרך הזאת של סיגנופין ותעניות, וראשית כל שלינו
ויאכל היטב ויישן כראוי ואח' כ' שיבוא אליו. ואנו
בשחור אליו בתהilih הר' א' לתאר לו את סוד
העולםות העולימות, איך כאשר יהוד מקיים מצוחה
ו' אויו שמה הוא מעורר בכל העולםות, ולאידך כאשר
חותם איזה חשבות נהית בכל העולםות. ואח' כ' אל'ל
אמר בני אשmeno, ומרוב מרויות מתעלף מיד'
כשנתגלה לו קצת מהו בכבוד ה', וכוכן שהשיג קיטעמו
מדלות הבורא לא היה יכול לשאת את חטאנו. ואח' כ'
齊יה עלי' שוב לאוכל היטב מכךלים מבראים ואין
יתנגן להבריא עצמו, ואחרי כמה ימים ישוב אליו
וכשבאלו שנית שוב הסביר לו נבל' איזה אוור
נהיות בעולימות העולינים ממצוה של יהודין, ולהליפת
אייה חשבות גורמת עכירה, ואח' כ' אמר לו שיאמונו
ז' בגדרנו, ושוב נפל ונתעלף. וכן עבר עמו את כי
סדר הוידיון בהנenga זו. והיינו כאמור שכ' מצייאו
התהה היא רך מפני שלא מבנים את כבוד ה', ואיל
היה יהוד ידע את גדלות הבורא לא היה חוטא
ולא היה מסוגל לחטא.

ומכל החדש ה'קה' הזה צריך שיקלט אצל כל אחד
משהו מגדלות היבורא, שאם יהודי ישיג אפיקו משחו
דמשחו מגדלות היבורא יקבל בכיר פנים אחרות
לגמריו. ואם כי לאכורה כמה שייניע האדם בלהבות
הגבורות ביחס הר'ז עידין כאין וכאפס לעומת
גדלות היבורא שהיא בילג' גובל ובכלי סוף, אכן הר'
ג' וה מכלל העניינים הרוחניים שאין האדם מטוגל
להגען אליהם בשלימות, אבל אם הוא עובד על
כך זוכה לטסייטה רדשמייא.

מי יעלה בהר ה'

מי יעלה בהר ה' ומ' קום במקום קדשו נקי כפים ובר לבב וגוי. איתא במדרש (שוח"ט ב') מי יעלה בהר ה' וה משה מצינו במשרע"ה בעליותם להר אל הא' גוי. והנה שנאמר בו ואשב בהר ארבעים יום וארבעים ליל ר' שנאמר לא אכלתי ומים לא שתיתי. התוה'ק קובעת לחם לא אכלה ומים לא שתי. ארבעים יום וארבעים ליל ר' לא מספר ארבעים יום ליחידה של תקופה, ארבעים יום משנים את המהות, ואף מרער'ה לאחר כל ימים המשיג עוזין היה ציריך לאربعים יום בכדי המדרגות שהשיגו ימים המשיג עוזין היה ציריך לאربعים יום בכדי להגיע לקבל את הלוות הראשוניות והשניות, שע"י הארבעים יום תעלתה מציאתו למיציאות אחרות והגיע לדרגה יותר גבורה מהמלאים ולתמותה ה' ביט. וזה גם כי מש'כ הנעם אל מלך בצעטיל קטן, שבארבעים יום רצופים ניתן לשנות אהבת הטבעות ואת חוכמת הנפש. ומ' שיש לו מרות רעהו כנون עקשנות או עצולות, או שאין לו חשך למלומת וכדו', יכול בארבעים יום לשנות את מהותו ואנו תכוננו, עי"ש. והוא עניין הארבעים יום מר'ח אל-עד יודי'פ, שבחתם ציריך יהודי לשנות את כל מהותו ג' ושושן הדבר והוא, כי הנה האדם ירד לעולמו כדי לשנות ולשבור את מדותיו הרעות מבואר ש' בנועם אל מלך, ולכל אדם יש שושן פורה וראייה ולענה שהוא השורש של כל המדות הרעות של כל ימי מותלבט ואני מוצא מהו השורש פורה ראייה ולענה שלו. וזה גם הגודם שאף שמאפעם לפעם י' ולמנים טובים לאחר מכן הריהו שוב חור וnofnu כי היות שאינו ידע מהו השורש פורה ראש ולענה שלו מAMILא איינו עוקר אותן. ולוואת נתנו הארבעים יום שמר'ח אלול עד יודי'פ, שביהם חפש יהוד ולעקרון, ושלא תהיה תשוכתו כמטילא תלאים כלשהן מREN אדרומי'ר ב'ב"ז"ע. יסוד התשובה הוא שיהו מREN תחפה' בריה חדשה, כמש'כ הרובם' על בע' תשובה, משנה שם וכ' כולם כי אחר הוא ואוי' זה שחתא, שניהיה מציאות חדשה. וכדי להגיע לע' לא די בימם ספורים, אלא ציריך תקופה של ארבע ימים שבה ניתן לשנות את המהות. וזה העניין ד' מREN תחפה' בריה חדשה שפה' ראייה ע"י ואשב בהר ארבע ימים וארבעים ליליה, שע"י ארבעים ימים אל, לעקו' ז' ציריכה לתקופה של ארבעים ימים פ' מREN תחפה' בריה חדשה שפה' ראייה ע"י ואשב בהר ארבעים ימים אל, לאחר שנולד בבור' ב' מREN תחפה' בריה חדשה פ' ז' והוא תפקידי של יהוד' ארבעים יום אלו לקי' מREN יעלה בהר ה'. ומשמעות מי יעלה בהר ה' י' בהקדם כי המדרגה ומהירותה של הר ה', שכואור הר' כמה דגנוך טפי מעלי' וכגד'כ' ממעמיקן קראתין ה'. ריש לבאר זאת ע'פ המשל המובא בחוב' וכולו שייך לו. וצחוקו ממנה עברי המלך, הרי שב' מREN הלבבות שער הבחינה פ'), לאחר שנולד בבור' ב' מREN האסורים של המלך ומימי לא יצא ממש, וכל צר' ניתנו לו מבית המלוכה. ולימים התהיל משבח ומפאר גדולת המלך שמכלו פרושה על כל בית האסורים גנאי הוא למלך אשר מושל בכל המדייניות ואתה ממליכו רך על בית האסורים. וזה היה מה שלא ראה מימי דבר מלבד את בית האסורים, ק' כל השגתנו בשכנת המלך היא שהוא מושל בכל הארץ האסוריים. עד'ז' יש אצל יהוד' שכ' מימי הוא ע' פ' להשיה'ת אך כל עבדותנו היא בתחלת הקט ובהגשה מצומצמת מאד, עד' שנמצא כי במקומות שאין עבדות אלא גנאי למלך. והוא מה'כ' שא' מ' ענייכם וראו מי ברא אלה, שכואורה לשם מה צ' להabit במרום, הרי מכל בריה שלחה בעוז' י' כב' ז'